

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะปฏิบัติ เรื่อง ฟอนชมเมืองชัยภูมิ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

Development of Learning Management for Practical Skills Based on Dewey's Concept and its Impact on Learning Outcomes and Practical Skills, Focusing on the 'Fon Chom Muang Chaiyaphum' Subject for Fourth-Grade Students

สฤติย์พร จงมีเสีจ¹, สุนันท์ สีพาย²
Sathidporn Chongmeeset¹, Sunan Sipai².
¹มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ, ประเทศไทย
²Chaiyaphum Rajabhat University, Thailand.

¹scngmiser@gmail.com, ²er2_sunan@hotmail.com

Received : January 17, 2024;

Revised : May 27, 2024;

Accepted : May 30, 2024

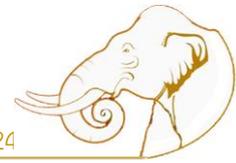
บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทักษะปฏิบัติ เรื่อง ฟอนชมเมืองชัยภูมิ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 3) เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ เรื่อง ฟอนชมเมืองชัยภูมิ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70 การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ เรื่อง ฟอนชมเมืองชัยภูมิ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบวัดทักษะปฏิบัติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติ t-test

ผลการวิจัย พบว่า

1. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 87.21/85.73 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ มีทักษะปฏิบัติหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ / ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Abstract

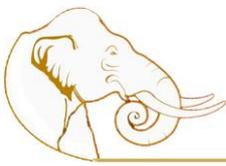
The objectives of this research are to: 1) Develop a learning plan based on Davies' ideas that impacts academic achievement and practical skills in the context of the Chaiyaphum City Dance for Grade 4 students, with an expected performance of 80/80. 2) Compare the academic achievements of Grade 4 students before and after participating in a learning program that utilizes Davies' concept of practice skills. 3) Examine the practical skills of Grade 4 students who engaged in learning based on Davies' concept of the Chaiyaphum City Dance, comparing their performance post-instruction against a 70 percent benchmark. This study constitutes preliminary experimental research. Data collection tools included a Davies-based learning plan for Chaiyaphum City Dance tailored to Grade 4 students, an academic achievement test, and a practical skills test. Data analysis employed statistical methods such as percentage, mean, standard deviation, and hypothesis testing with t-test statistics. The research findings are as follows:

1. The Davies-based Conceptual Skills Learning Plan for Grade 4 students achieved an efficiency of 87.21/85.73, surpassing the set criteria of 80/80.
2. Grade 4 students demonstrated higher academic achievement after participating in the Davies-based learning program compared to their performance before the program, with statistical significance at the .05 level.
3. After the intervention, Grade 4 students exhibited practical skills exceeding the 70 percent threshold, with statistical significance at the .05 level.

Keywords: Skills following Davies' ideas, academic achievement

บทนำ

นาฏศิลป์จัดเป็นสัญลักษณ์ของชาติช่วยถ่ายทอดความเป็นมาของประวัติศาสตร์เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมา แสดงออกถึงความเป็นชาติที่มีความเจริญรุ่งเรืองนับตั้งแต่อดีตกาล นาฏศิลป์มีบทบาทในฐานะที่เป็นมรดกทางสังคมอันเกิดจากการสร้างสรรค์สั่งสม ซึ่งจำเป็นต้องมีการสืบทอดต่อกันไป (สุมนมาลย์ นิมนต์พันธ์, 2560, น.153) นาฏศิลป์ไทยถือเป็นวัฒนธรรมสำคัญสาขาหนึ่งที่มีการแสดงออกซึ่งสัญลักษณ์แห่งชาติเป็นเครื่องวัดความเป็นมาของประวัติศาสตร์ อันแสดงถึงความเป็นชาติที่มีความรุ่งเรืองมาแต่อดีตกาล เพราะมีลักษณะเป็นของตนเอง เริ่มจากการปรุงแต่งกิริยาท่าทางธรรมชาติของมนุษย์และสัตว์ โดยการเลียนแบบแล้วนำมาประดิษฐ์ดัดแปลงให้เป็นศิลปะที่งดงามในรูปร่างของการเยื้องกรายรำยรำให้เข้ากับทำนอง การขับร้องและดนตรี ซึ่งเหล่านี้ได้มีการพัฒนามาเป็นลำดับจนกระทั่งเป็นรูปแบบนาฏศิลป์ไทยประจำชาติ นาฏศิลป์ไทยมีลักษณะเฉพาะตัวและมีความเป็นไทยในตัวเองกล่าวคือ มีท่ารำที่อ่อนช้อยงดงาม แสดงออกของอารมณ์ตามลักษณะที่แท้จริงของคนไทย ทำท่าทางแล้วผู้ชมเกิดความเข้าใจในความหมายอย่างกว้างขวาง มีดนตรีประกอบ ซึ่งดนตรีนี้จะแทรกอารมณ์หรือรำกับเพลงที่มีแต่ทำนองหรือมีทั้งเนื้อร้องและใส่ท่ารำตามเนื้อร้องนั้น ๆ คำร้องหรือเนื้อร้องที่ใช้จะต้องเป็นคำประพันธ์ เครื่องแต่ง

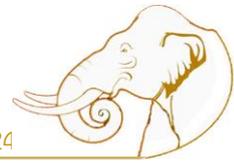

กาย ของนาฏศิลป์ไทยจะแต่งกายแตกต่างไปจากชาติอื่น จะมีลักษณะเฉพาะตัวที่สวยงาม มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว (เรณู โกศลานนท์, 2545, น. 1)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดจุดหมายให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในองค์ประกอบของนาฏศิลป์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์ คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดได้อย่างอิสระและสร้างสรรค์ในการเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ ประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์และประวัติศาสตร์วัฒนธรรมเห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นและภูมิปัญญาไทยสากล (กระทรวง ศึกษาธิการ, 2551, น. 3) กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ประกอบด้วย 3 กลุ่มสาระ ได้แก่ สาระทัศนศิลป์ สาระดนตรี และ สาระนาฏศิลป์ ซึ่งเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ มีสุนทรียภาพ ความมีคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์และการเรียนรู้ของผู้เรียน กิจกรรมทางศิลปะจะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจน มีความกล้าแสดงออก ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 1)

การจัดการเรียนการสอนสาระนาฏศิลป์ ในปัจจุบันพบว่า เป็นการจัดการเรียนการสอนรูปแบบการบรรยายถ่ายทอดและอธิบายประกอบท่าทาง ให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติในห้องสี่เหลี่ยมที่ล้อมรอบไปด้วยกระจก ทำให้ผู้เรียนเกิดความ เบื่อหน่าย ไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นหรือคิดท่าทางและหาความรู้ที่แปลกใหม่ ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอนครูผู้สอนจึงควรมีวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ทันสมัยและแปลกใหม่ โดยใช้ ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ร่วมกับสื่อมัลติมีเดียมาใช้ในการสอน (อนุวัฒน์ เดชไธสง, 2553, น. 8) นักเรียนมีความสนใจการเรียนทักษะปฏิบัติทางด้านนาฏศิลป์ แต่นักเรียนยังขาดความเข้าใจในความหมายที่แท้จริง การปฏิบัติทักษะ การแสดงออกที่ถูกต้อง การแสดงลีลาท่าทาง การแสดงประกอบจังหวะอย่างกลมกลืนและการอนุรักษ์สืบทอดศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น ส่งผลให้ไม่สามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อาจเนื่องจากปัญหาด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเดิมและยังขาดกระบวนการเทคนิคมาช่วยในถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจในทักษะปฏิบัติ ซึ่งนาฏศิลป์เป็นวิชาที่เน้นทักษะมีรายละเอียดหลากหลาย ต้องมีการฝึกฝนที่ถูกแบบแผน (คณินิจ บุญน้อย, 2564, น. 2-3)

การจัดการเรียนรู้ด้วยทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ เป็นรูปแบบจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้น การกระทำ การลงมือปฏิบัติจริง โดยมีหลักการที่ว่าครูผู้สอนจะต้องแบ่งเนื้อหาของหน่วยใหญ่ออกเป็น เนื้อหาย่อยให้ละเอียด เพื่อให้การจัดการเรียนการสอน มีประสิทธิภาพ ผู้สอนจึงจำเป็นต้องอาศัยเทคนิค และวิธีการถ่ายทอด ซึ่งจากการศึกษาของผู้วิจัย พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะพิสัยที่น่าสนใจ และสอดคล้องกับการเรียนการสอน นาฏศิลป์ คือ ทักษะปฏิบัติของเดวีส์ (Davies, 1971 อ้างถึงใน ทิศนา ขัมมณี, 2555, น. 30) ซึ่งประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการ 5) ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ จาก การศึกษากระบวนการทั้ง 5 ขั้น นอกจากผู้เรียนจะได้รับการพัฒนาทักษะปฏิบัติอย่างเต็มศักยภาพ แล้ว ยังสามารถปลูกฝังให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนได้อีกด้วย (Davies, 1971, อ้างถึงใน นิกุล เปี่ยมมาลัย, 2560 น. 52)

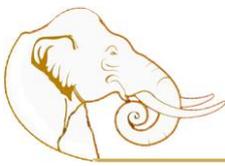
จากหลักการและเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ เรื่อง ฟอนชมเมืองชัยภูมิ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวีส์ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทักษะปฏิบัติของนักเรียนให้มีความกล้าแสดงออก ปฏิบัติทำร่ำตามขั้นตอนได้อย่างสวยงามและทำได้ถูกต้อง มีความคล่องแคล่ว อีกทั้งมีความภาคภูมิใจในศิลปวัฒนธรรมในท้องถิ่นด้านนาฏศิลป์พื้นเมือง สามารถนำความรู้ทางด้านนาฏศิลป์ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันอย่างมีระบบและมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้ เรื่อง ฟอนชมเมืองชัยภูมิ โดยใช้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ เรื่อง ฟอนชมเมืองชัยภูมิ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70

การทบทวนวรรณกรรม

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ หมายถึง หลักการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติทักษะต่างๆ ด้วยตัวเองตั้งแต่เริ่มต้นจนเสร็จสิ้น กระบวนการจุดเน้นอยู่ที่การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ได้รู้และเข้าใจกระบวนการในการปฏิบัติงานทุกขั้นตอน รูปแบบนี้มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมาก กระบวนการเรียนการสอนตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของ Davies มี 5 ขั้นตอนนี้ ขั้นที่ 1) ขั้นสาธิตทักษะหรือการปฏิบัติ ขั้นที่ 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการ ขั้นที่ 5) ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ ทิศนา แคมมณี (2545, น. 246-247) ในการจัดกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้ เรื่อง ฟอนชมเมืองชัยภูมิ โดยใช้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 4 แผน เมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติการฟอนชมเมืองชัยภูมิ ได้ครบทุกท่าสมบูรณ์แล้ว ครูให้นักเรียนปฏิบัติทำร่ำ ต่อเนื่องตั้งแต่ต้นจนจบและฝึกปฏิบัติซ้ำหลาย ๆ รอบจนนักเรียนสามารถปฏิบัติเชื่อมโยงท่าได้ต่อเนื่องอย่างสวยงามและชำนาญ ผลที่นักเรียนจะได้รับจากกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนจะสามารถปฏิบัติทักษะได้มั่นใจ ถูกต้อง มีประสิทธิภาพและมีการพัฒนาที่ดีขึ้น

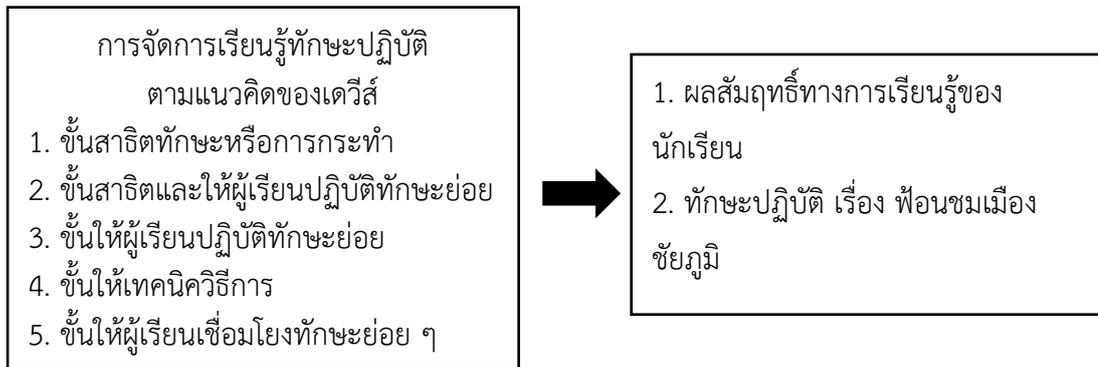

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าตำรา หนังสือและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะปฏิบัติ เรื่อง ฟ็อนชมเมืองชัยภูมิ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยสรุปเป็นกรอบแนวคิดการวิจัยได้ดังนี้

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

1. แบบแผนการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre-Experimental Designs) ซึ่งดำเนินการทดลองแบบศึกษากลุ่มเดียววัดผลก่อนเรียนและหลังเรียน (One Group Pretest-Posttest Design) โดยผู้เรียนทำการทดสอบก่อนเรียน โดยการใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบวัดทักษะปฏิบัติทำรำแล้วดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ฟ็อนชมเมืองชัยภูมิ จำนวน 4 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวมเวลา 16 ชั่วโมง เมื่อจัดการเรียนรู้ครบทุกแผนแล้วนักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์และแบบวัดทักษะฉบับเดิม ซึ่งแบบแผนการทดลองมีรายละเอียดดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 แบบแผนการวิจัย

ก่อนการทดลอง	ระหว่างการทดลอง	หลังการทดลอง
O ₁	X	O ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการทดลอง

O1	หมายถึง การทดสอบก่อนเรียน
X	หมายถึง การจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์
O2	หมายถึง การทดสอบหลังเรียน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการหาคุณภาพ

2.1 แผนการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และปรับปรุงตามคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ผ่านการประเมินคุณภาพในเรื่องความถูกต้องความสอดคล้องของเนื้อหา จุดประสงค์ ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ การวัด และประเมินผลการเรียนรู้ ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้มีคุณภาพเหมาะสมในระดับมาก โคนมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 4.45 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.03 และนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 ปีการศึกษา 2566 ภาคเรียนที่ 1 โรงเรียนชุมชนบ้านจอก (คอนสวรรค์วิทยากร) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยพบว่า ในขั้นตอนการทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ 5 ขั้น เรื่อง ฟอนชมเมืองชัยภูมิ ในขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติทักษะย่อย ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ได้ปฏิบัติทำซ้ำ นักเรียนมีความกระตือรือร้น สนใจทำกิจกรรมในขั้นนี้ แต่เวลาสอนไม่เพียงพอจึงทำให้เด็กทำไม่ทันเวลา ได้ปรับขยายเวลาให้เด็กไปปฏิบัติ และปรับใบงานให้ชัดเจน ขยายภาพให้ใหญ่ขึ้น จากนั้นจัดพิมพ์เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

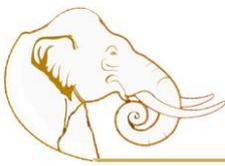
2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ เป็นแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ได้ผ่านการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน โดยผ่านการตรวจสอบความสอดคล้อง (IOC) มีค่าระหว่าง 0.60 – 1.00 ซึ่งมีข้อสอบผ่านเกณฑ์จำนวน 30 ข้อ ตรวจสอบค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) รายข้อ พบว่า มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.22 – 0.76 และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.13 – 0.63 นำข้อสอบที่เข้าเกณฑ์จำนวน 30 ข้อ มาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับโดยสูตร Kr-20 ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน ผลการวิเคราะห์ พบว่า ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.82 ถือว่าแบบทดสอบมีความเชื่อถือได้ จากนั้นจัดทำฉบับสมบูรณ์แล้วนำแบบทดสอบไปทำการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง

2.3 แบบประเมินทักษะปฏิบัติทำซ้ำด้วยกิจกรรมตามแนวคิดของเดวีส์ เรื่อง ฟอนชมเมืองชัยภูมิ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rubric Score) จำนวน 4 ประเด็น โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน 5 เกณฑ์ ให้คะแนน 1-5 ตามลำดับ รวม 20 คะแนน นำแบบวัดทักษะการปฏิบัติทำซ้ำ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน (ชุดเดิม) เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาแล้วนำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item - Objective Congruence : IOC) พบว่า ได้ค่าความสอดคล้องตั้งแต่ 0.80 – 1.00 ซึ่งมีค่าความสอดคล้องกันในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ เฉลี่ยรวม 0.09 จากนั้นจัดพิมพ์แบบวัดทักษะการปฏิบัติทำซ้ำฉบับสมบูรณ์ ไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3. วิธีการดำเนินการวิจัย

3.1 อธิบายและชี้แจงกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ เรื่อง ฟอนชมเมืองชัยภูมิ หลังจากนั้นให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ซึ่งเป็นแบบปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก การตรวจให้คะแนน คือตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน

3.2 ดำเนินการสอนด้วยการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ เรื่อง ฟอนชมเมืองชัยภูมิ จำนวน 4 แผน รวมเวลา 16 ชั่วโมง และทำการประเมินทักษะการปฏิบัติทำซ้ำโดยใช้แบบวัดทักษะปฏิบัติจำนวน 5 ประเด็น ซึ่งวัดแบบ Scoring Rubrics โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน 4 ระดับ รวม 20 คะแนน

3.3 ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันกับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน บันทึกคะแนนของนักเรียนแต่ละคนเพื่อนำไปเปรียบเทียบกับผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน หลังจากนั้นนำคะแนนจากการทดสอบก่อนเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มาวิเคราะห์ด้วย คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อตรวจสอบสมมติฐานที่วางไว้

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิสของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ผลการเรียน	n	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	คิดเป็นร้อยละของคะแนนเต็ม
ประสิทธิภาพของกระบวนการ E_1	32	120	104.66	0.50	87.21
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ E_2	32	30	25.72	1.08	85.73
ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ (E_1/E_2) = 87.21/85.73					

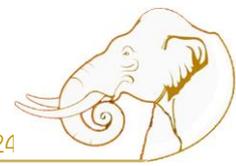
จากตารางที่ 2 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิสของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า มีประสิทธิภาพเท่ากับ 87.21/85.73 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ 80/80

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ฟ็อนชมเมืองชัยภูมิ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ฟ็อนชมเมืองชัยภูมิ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส

การทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	df	t	Sig.
ก่อนเรียน (Pre-test)	32	30	13.75	1.74	31	36.11	.000
หลังเรียน (Post-test)			25.72	1.09			

จากตารางที่ 3 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน เท่ากับ 13.75 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.74 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 25.72 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.09 จากการทดสอบ โดยใช้ t-test dependent พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติท่ารำ เรื่อง ฟ้อนชมเมืองชัยภูมิ ได้ผลดังตารางที่ 4

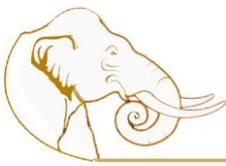
ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติท่ารำ เรื่อง ฟ้อนชมเมืองชัยภูมิ หลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70

\bar{X}	S.D.	เกณฑ์ร้อยละ 70	df	t	P(Sig)
70.13	5.01	56	31	15.96	.000

จากตารางที่ 4 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีทักษะปฏิบัติท่ารำ เรื่อง ฟ้อนชมเมืองชัยภูมิ หลังเรียนมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 70.13 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 5.01 คิดเป็นร้อยละ 87.66 และคะแนนเฉลี่ยเกณฑ์ร้อยละ 70 เท่ากับ 56 จากคะแนนเต็ม 80 คะแนน แสดงให้เห็นว่า ทักษะปฏิบัติท่ารำ เรื่อง ฟ้อนชมเมืองชัยภูมิ หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

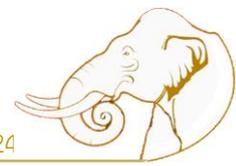
1. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 87.21/85.73 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 ทั้งนี้เนื่องจากเป็นเพราะว่าแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้ผ่านการตรวจ และคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาการวิจัย ได้ดำเนินการสร้าง และหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบทั้งการศึกษาวเคราะห์หลักสูตร จุดประสงค์ การเรียนรู้ สารการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ และการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ รวมทั้งศึกษาเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้องจนเข้าใจ จากนั้นจึงสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจและให้คำแนะนำ แล้วจึงนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม จึงนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข โดยในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ผู้วิจัยได้นำขั้นตอนทักษะปฏิบัติของเดวิสมาประกอบใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งจะแบ่งกิจกรรมฝึกปฏิบัติออกเป็นทักษะย่อย ๆ เมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะย่อยเหล่านั้นได้แล้ว จึงเพิ่มเทคนิควิธีการแล้วให้นักเรียนปฏิบัติซ้ำ ๆ จนเข้าใจ และเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นกระบวนการที่สมบูรณ์ ทำให้นักเรียนมีความภาคภูมิใจ มีกำลังใจในการฝึกปฏิบัติ กล้าแสดงออกและสามารถปฏิบัติในขั้นต่อไปได้ ส่งผลให้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ นักเรียนมีการพัฒนาการที่สูงขึ้น เป็นไปตามแนวคิดทฤษฎีของ ทิศนา ขัมมณี (2545, น. 246-247) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของ Davies ซึ่งเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนด้านการปฏิบัติ การกระทำ การแสดงออกในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการ วิธีการ ที่ต่างไปจากการพัฒนาทางด้านจิตพิสัย และพุทธิพิสัย รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของ Davies เป็นรูปแบบหนึ่งที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนา ด้านทักษะปฏิบัติในการสอนทักษะปฏิบัติ เมื่อครูสาธิตให้ดูแล้ว นักเรียนฝึกไปเรื่อย ๆ จากทักษะย่อย ๆ ไปจนถึงทักษะยาก ๆ เด็กจะสามารถเชื่อมโยงท่ารำต่าง ๆ แล้วนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ สอดคล้องกับ

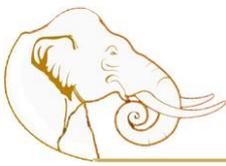
งานวิจัยของ กรรณิการ์ กมลพันธ์ (2561, น.84-85) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบทักษะปฏิบัติ เรื่องเชิงกระหัง กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล จังหวัดขอนแก่น จำนวน 38 คน พบว่ากิจกรรมการเรียนรู้แบบทักษะปฏิบัติ เรื่องเชิงกระหัง กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.63/86.32 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (80/80) และ นฤมล คนว่อง (2561,น.76) ได้วิจัยการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ เรื่อง ฟ้อนเตี้ย กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า 1) ผลการทดสอบประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ เรื่องฟ้อนเตี้ยที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 89.11/88.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของ เดวิส มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยก่อนเรียนได้คะแนน 13.75 คิดเป็นร้อยละ 45.83 และ ค่าเฉลี่ยหลังเรียนได้คะแนน 25.72 คิดเป็นร้อยละ 85.73 แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิส มีประสิทธิภาพสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนได้จริง ทั้งนี้อาจมาจากการที่ผู้วิจัยได้ทำการเตรียมแผนการสอน มีการวิเคราะห์วัตถุประสงค์ของบทเรียน และออกแบบกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสอย่างเป็นขั้นเป็นตอนตามหลักวิชาที่ถูกต้อง ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางเรียน วิเคราะห์จุดประสงค์ เนื้อหา แล้วนำมากำหนดเป็นพฤติกรรมย่อยที่ต้องการวัด กำหนดรูปแบบของแบบทดสอบ และเขียนข้อคำถามที่มีความชัดเจน ตรงจุดไม่คลุมเครือ ถ้ามอง เรื่อง ที่ต้องการจะวัด มีการตรวจทานแบบทดสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ นำไปทดลองใช้เพื่อหาความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่น เมื่อพบข้อบกพร่องให้ปรับปรุงแบบทดสอบ เพื่อนำไปพิมพ์เป็นแบบทดสอบจริง และนำไปใช้กับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ส่งผลให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในท่ารำต่าง ๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิศานาถ รัตนพันธุ์ (2560, น. 36) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เรื่อง งานจิตรกรรม ที่มีต่อทักษะการทำงาน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง งานจิตรกรรม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และจาวรรรณ ครองสำราญ (2561, น. 58) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เรื่อง การใช้โปรแกรม Excel เบื้องต้น กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนที่ได้เรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เรื่อง การใช้งานโปรแกรม Excel เบื้องต้น มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส มีทักษะปฏิบัติหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ70 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยของทักษะปฏิบัติ ได้คะแนน 70.13 คิดเป็นร้อยละ 87.66 สูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ70 (ค่าเฉลี่ย 56 คะแนน) จาก

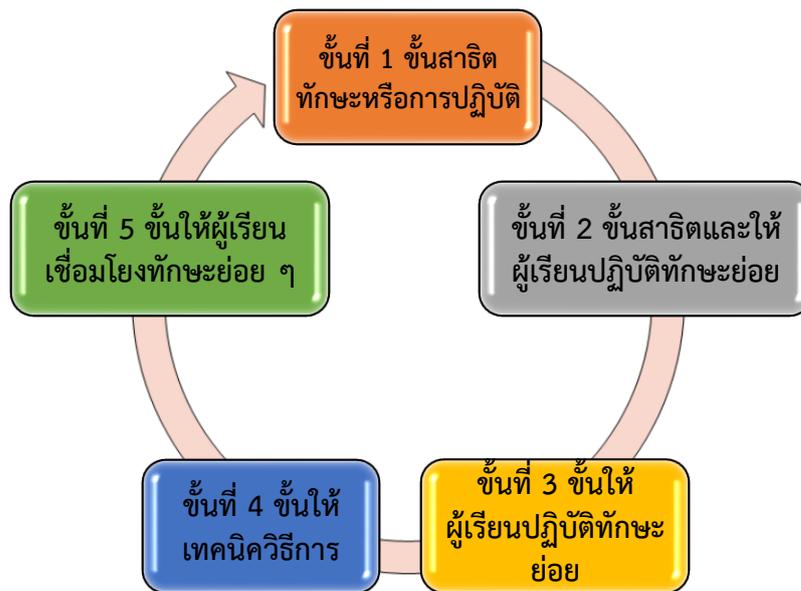

คะแนนทักษะปฏิบัติเต็ม 80 คะแนน เป็นไปตามสมมุติฐาน ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดกิจกรรมแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิส ซึ่งมีขั้นตอนการสอน 5 ขั้นตอน คือ ขั้นสอนที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นนี้เป็นขั้นให้นักเรียนได้เห็นทักษะปฏิบัติในภาพรวม แล้วครูทำการสาธิตแต่ละท่าโดยเริ่มจากการเรียนรู้ทักษะพื้นฐานของนาฏศิลป์ และท่ารำการฟ้อนชมเมืองชัยภูมิ จนครบทุกท่า โดยครูมีการแนะนำให้นักเรียนได้สังเกตตาม ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย โดยให้นักเรียนสังเกตและปฏิบัติตามครูไปทีละท่าอย่างช้า ๆ ขั้นตอนที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย นักเรียนลงมือปฏิบัติโดยไม่มีการสาธิตหรือมีแบบอย่างให้ดู ซึ่งให้นักเรียนปฏิบัติไปทีละท่าย่อย ๆ หากมีการติดขัด นักเรียนทำผิดครูจะให้คำชี้แนะ และช่วยแก้ไขจนกระทั่งนักเรียนทำได้ เมื่อนักเรียนทำท่าย่อยนั้นได้แล้ว ครูจะเริ่มสาธิตทักษะย่อยหรือต่อท่าย่อยต่อไปอีกทีละท่า และให้นักเรียนทำทำนั้น ๆ จนได้ และทำซ้ำหลาย ๆ ครั้ง จนมีความพร้อมเพรียงและคล่องแคล่ว ขั้นตอนที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อนักเรียนปฏิบัติได้แล้ว ครูแนะนำเทคนิควิธีการในการปฏิบัติการฟ้อนชมเมืองชัยภูมิแต่ละท่า เช่น การวางระดับวงหรือตั้งวง การวางลำตัว การเอียงศีรษะ การวางเท้า การย่อเท้า การเชื่อมท่ารำในแต่ละท่า เมื่อรู้เทคนิคจะทำให้ นักเรียนทำท่าได้ง่ายขึ้นและสามารถทำทำนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้องสวยงาม ขั้นตอนที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติการฟ้อนชมเมืองชัยภูมิ ได้ครบทุกท่าสมบูรณ์แล้ว ครูให้นักเรียนปฏิบัติท่ารำต่อเนื่องตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติซ้ำหลาย ๆ รอบ จนนักเรียนสามารถปฏิบัติเชื่อมโยงท่าได้ต่อเนื่องอย่างสวยงาม ผลที่นักเรียนจะได้รับจากกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนจะสามารถปฏิบัติทักษะได้มั่นใจ ถูกต้อง มีประสิทธิภาพและมีการพัฒนาที่ดีขึ้น วรายุทธ มะปะทั่ง (2563) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวิส เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านห้วยยางสะอาด อำเภอ เขาสวนกวาง จังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีทักษะปฏิบัติด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยรวมอยู่ในระดับสูง สอดคล้องกับงานวิจัยของกรณิการกมลพันธ์ (2561, น.84-85) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบทักษะปฏิบัติ เรื่องเชิงกระหย่งกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาเมืองพล จังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความสามารถในการปฏิบัติเพ็งกระหย่งได้ในระดับสูง มีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 89.02 เมื่อเทียบกับประสิทธิภาพของผลลัพธ์ "E2" มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 86.32 และสอดคล้องกับงานวิจัยของอินทิรา ดีแป้น (2563 ,น. 77) พบว่า ทักษะปฏิบัติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ ทักษะปฏิบัติการฟ้อนร้อยเอ็ดเพชรงามตามแนวคิดของเดวิส มีค่าเท่ากับ 81.56 อยู่ในระดับมาก และ วรายุทธ มะปะทั่ง (2563, น. 54) พบว่า นักเรียนมีทักษะปฏิบัติด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยรวมอยู่ในระดับสูง มีคะแนนเฉลี่ย (\bar{X} = 8.40, S.D.=0.58) คิดเป็นร้อยละ 84.04

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ หมายถึง หลักการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติทักษะต่าง ๆ ด้วยตัวเองตั้งแต่เริ่มต้นจนเสร็จสิ้น กระบวนการจุดเน้นอยู่ที่การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ได้รู้และเข้าใจกระบวนการในการปฏิบัติงานทุกขั้นตอน รูปแบบนี้มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมาก กระบวนการเรียนการสอนตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของ Davies มี 5 ขั้นตอนดังนี้

ข้อเสนอแนะ

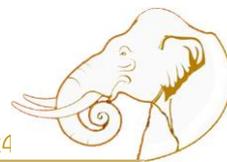
จากการวิจัย เรื่องการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะปฏิบัติ เรื่อง ฟ้อนชมเมืองชัยภูมิ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ครูผู้สอนควรทำความเข้าใจและศึกษาวิธีการใช้การฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์เป็นอย่างดี เพื่อให้กระบวนการเรียนการสอนเป็นไปตามแผนการจัดการเรียนรู้

1.2 ครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงความรู้พื้นฐานของนักเรียนที่แตกต่างกัน ครูควรเริ่มจากวัดประสบการณ์ความรู้เดิมของนักเรียนก่อนเพื่อเป็นการปรับพื้นฐาน เพื่อให้การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนประสบความสำเร็จตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

1.3 การนำแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวีส์ไปใช้ จะต้องคำนึงถึงความเหมาะสม ในองค์ประกอบการสอนด้วยเพราะเนื่องจากมีขั้นการสอนทั้งหมด 5 ขั้น ดังนั้นก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ครูควรจัดเตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ในการเปิดสื่อวิดีโอ และลำโพงเตรียมไว้ก่อน เพื่อเป็นการจัดความพร้อมของห้องเรียน

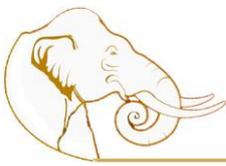
2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรจัดมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ในเรื่องการแสดงทางนาฏศิลป์ไทยชุดอื่น ๆ เช่นการแสดงรำวงมาตรฐาน ที่เกี่ยวข้องกับหน่วยการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะ สารนาฏศิลป์ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวีส์ ในเนื้อหาด้านนาฏศิลป์ในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 และนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 5 เพื่อให้มีความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ที่เน้นสืบเสาะหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ในชุมชน

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กรรณิการ์ กมลพันธ์. (2561). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบทักษะปฏิบัติ เรื่องแข่งกระหย่ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาสารคาม, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม).
- คณิงนิจ บุญน้อย. (2564). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ การพ่อนแห่ฮ่อมโฮมขวัญตามแนวคิดของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม).
- จารุวรรณ ครองสำราญ. (2561). *ผลการจัดการเรียนรู้ตามทักษะปฏิบัติของเดวีส์ เรื่องการใช้โปรแกรม excel เบื้องต้น กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ในเวทีนำเสนอผลงานประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1*. บุรีรัมย์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ทิตนา แคมมณี. (2545). *ศาสตร์การสอน*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2555). *ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นฤมล คนว่อง. (2561). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ เรื่องพ่อนเตี้ย กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาสารคาม, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม).
- นิตานาด รัตนพันธ์. (2560). *ผลการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ เรื่อง งานจิตรกรรม ที่มีต่อทักษะการทำงานและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต 3 จังหวัดนนทบุรี*. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช : นนทบุรี.
- เรณู โกศลนานนท์. (2545). *นาฏศิลป์ไทย*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิชจำกัด.

วราวุธ มะปะทัง. (2563). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวีส์ เรื่องพื้นฐาน
นาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาสารคาม :
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม).

สุนนมาลย์ นิมนต์พันธ์. (2560). ดนตรี - นาฏศิลป์. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

อนุวัฒน์ เดชไธสง. (2553). ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่องเวกเตอร์ โดยใช้โปรแกรม C.a.R. สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมวิทยาศาสตร์ แบบปฏิบัติการตาม
แนวคอนสตรัคติวิซึม. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).

อินทิรา ดีแป้น. (2563). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการฟ้อนร้อยเอ็ดเพชรงาม ตาม แนวคิด
ของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาสารคาม :
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม).

Davies, I. K. (1971). *The Management of Learning*. London : McGraw-Hill.